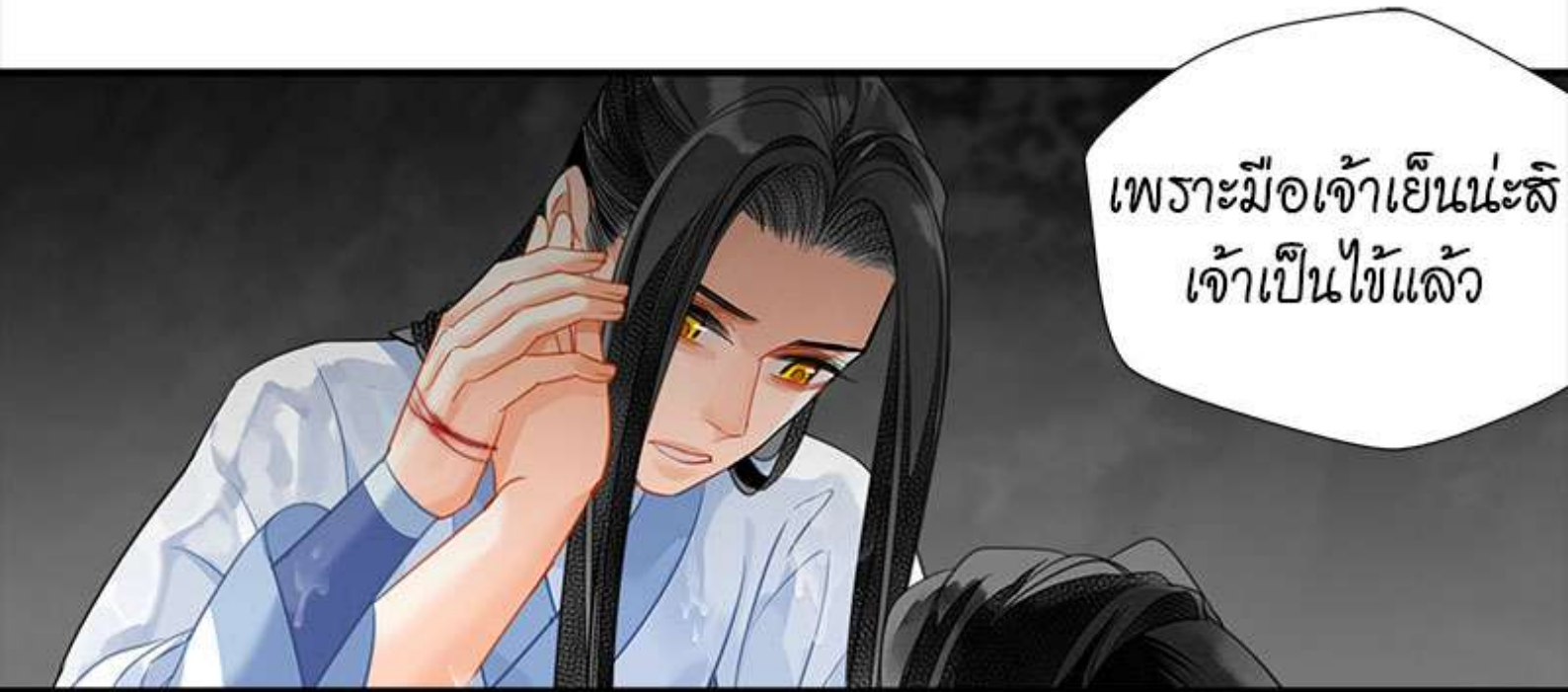

เพราะมือเจ้าเย็นนะสิ
เจ้าเป็นไข้แล้ว

นอนลงก่อน

ทำไมถึงป่วยง่าย
นักล่ะ? ข้าไม่ได้เป็นไข้
มาหลายปีแล้วนะ

ແອແອງໆ

เจ้าไม่ต้อง
ถ่ายให้ข้าหรอก
เจ้าเองก็เหลืออยู่
ไม่เท่าไรแล้ว

หยุดกวนได้แล้ว

ข้าไม่ได้กวน
หลานจ้าน เจ้าว่า
ทำไมกันนะ?

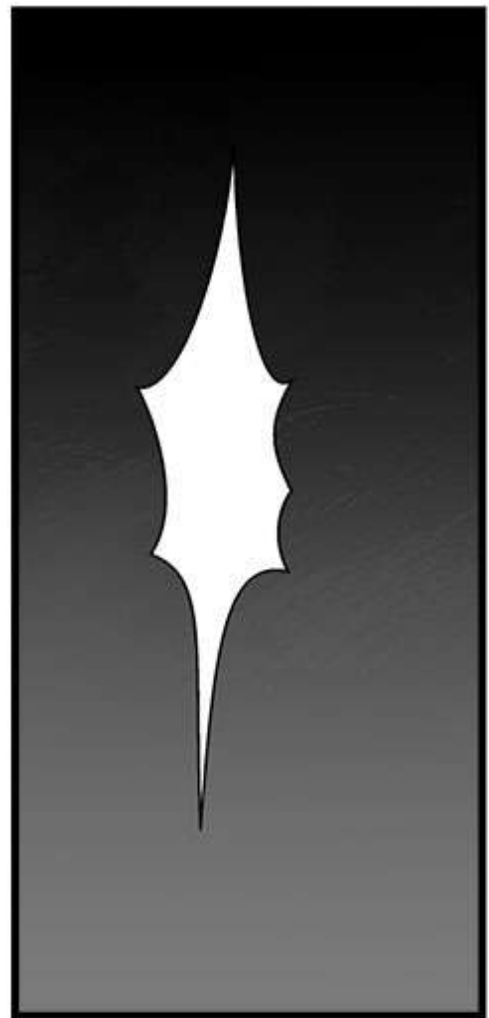
ทำไมอะไร

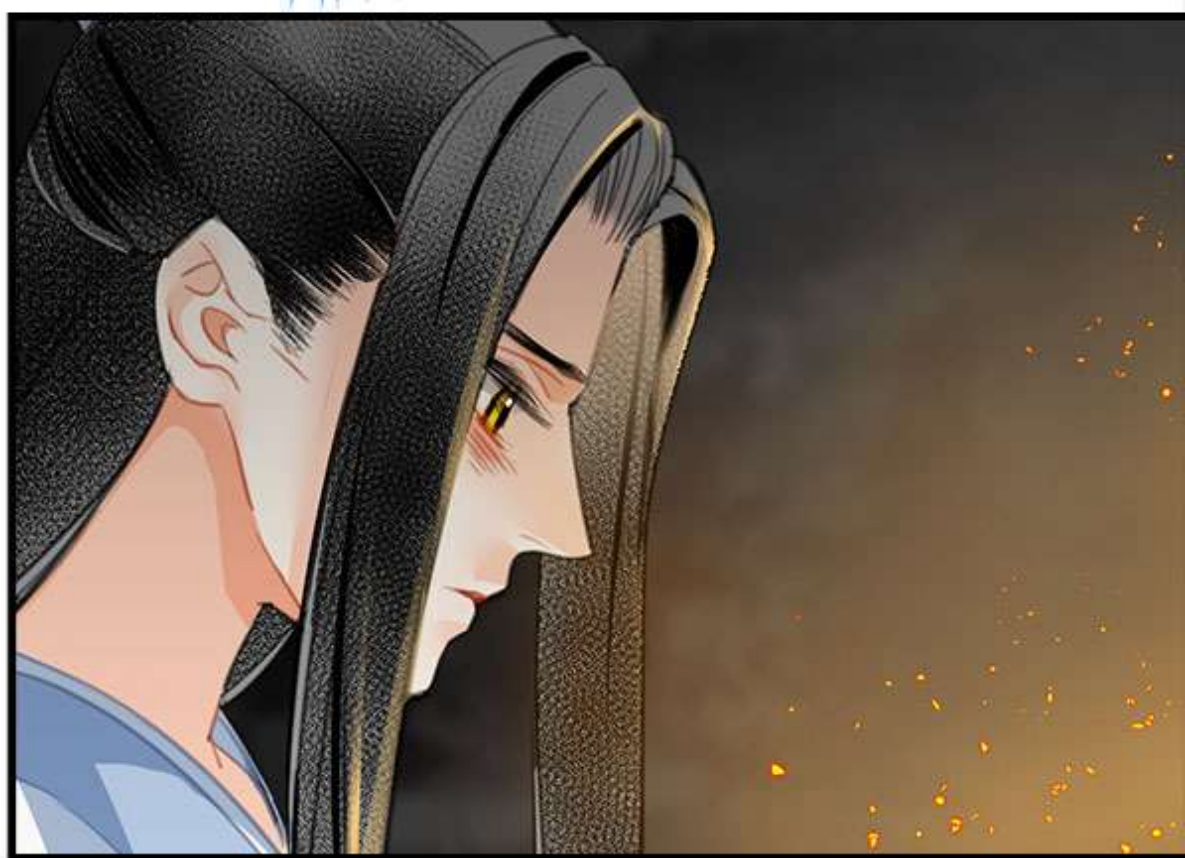

สบายจัง

กำลังนอน
อยู่บนตักใคร
รึเปล่านะ?

สองวันต่อมา

เฮ้อ เป๋อจัง

น่าเป๋อจริงๆ เลย
เจ็บเกินไปแล้ว

หลานจ้าน
เจ้านิ่งจัง

เจียบ

เจ้ายังมีไข้อยู่
อย่าพูดให้มันมากนัก
เก็บพลังเอาไว้บ้าง

ไม่คุยกับข้า
ไม่มองข้าอีกแล้วนะ
นั่งสมาธิอยู่ได้!

ฟัดฟัด

พี่ข้า

กระวนกระวายเช่นนี้
ก็เป็นเพราะต้องมา
ติดแหง็กอยู่กับเจ้า
อย่างไรเล่า รู้เช่นนั้นเอา
เจียงเจิ้งไว้ด้วยก็ดี

เจียงเจิ้ง!

เจ้าไปตายอยู่ที่ไหนกัน?!
จะเจ็ดวันแล้วนะ!!!

พักผ่อนซะ

ข้าเพิ่งตื่นเมื่อก็
เจ้ายังจะให้ข้าพักอีก

เจ้าไม่ยาก
เห็นข้าตื่นขึ้นมา
ขนาดนี้เลยหรือ?

เจ้าคิดมากไปแล้ว

ทำอะไรเขาไม่ได้เลยแฮะ
ไม่เห็นน่าสนใจเท่าหลานจ้าน
ที่ไล่กัดคนอื่นเมื่อวันก่อนเลย

หลานจ้านคนนั้นนะ

คงไม่มีโอกาสได้เจอ
อีกแล้วละมัง

หลานจ้าน ข้าเบื่อมากเลย
พวกเรามาคุยกันเถอะนะ
เจ้าเริ่มก็แล้วกัน

ทำไมเริ่มได้นำเบื่อนักล่ะ
ทำเอา...ไม่อยากคุยต่อเลย
แต่เพื่อเป็นการไว้หน้าเจ้า
ข้าจะตอบสักหน่อยแล้วกัน

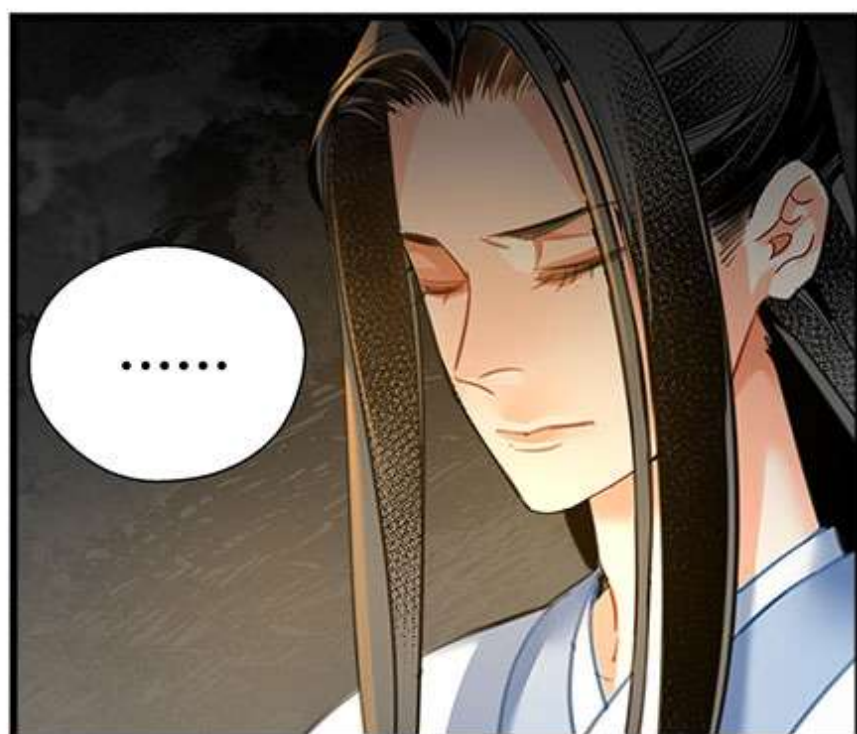
ตอนอยู่ที่
ท่าเรือสัตตบงกช
ข้าไม่เคยเข้านอน
ก่อนตีหนึ่งเลย
อดนอนอยู่บ่อยๆ
เลยละ

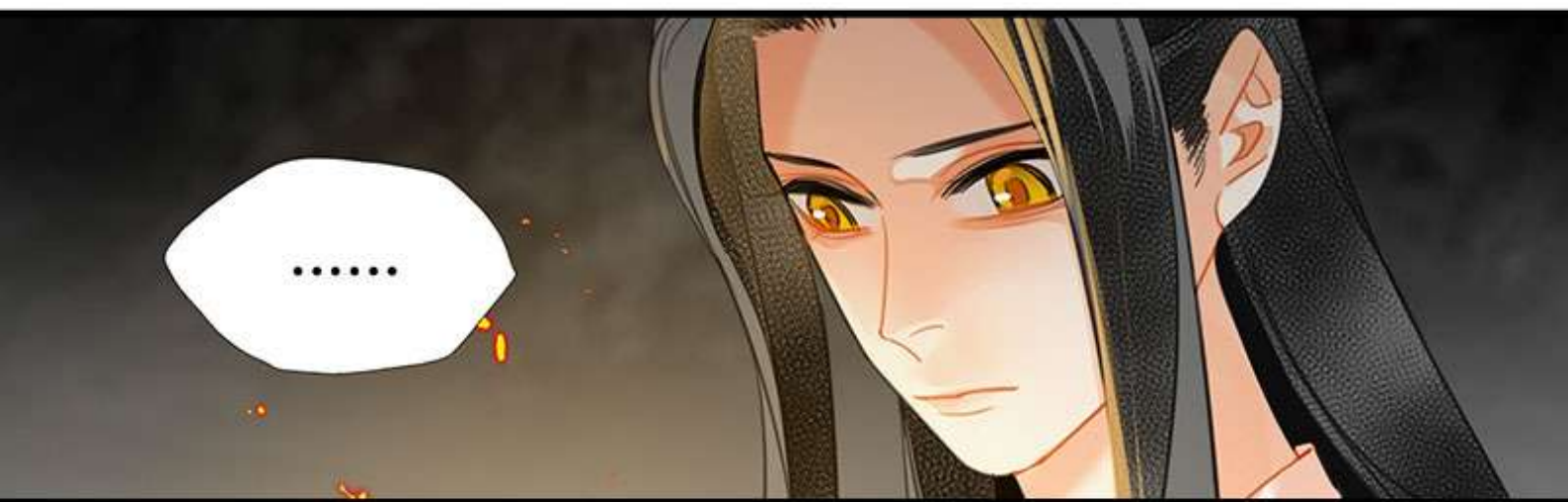
ปกติเจ้าเข้านอน
ตอนไหนหรือ

เจ้านึกว่าทุกคนจะ
เหมือนกับตระกูลเจ้า
รีไง?

ต้องปรับ

มันไม่ดี

บททำนองนี้
ชื่อว่าอะไร?

ต้า

ฟี่

